

[A. M. Hansen.]

møde, og jeg kan da ikke se, at de enkelte Vælgere ikke har lige saa stor Indflydelse paa en saadan Listes Dannelselse, som de har ved Opstillingen i Kredsene. Hvem er det, der opstiller i Kredsene? Det er jo heller ikke den enkelte Vælger. Jeg tror, at denne Paastand blot er noget, man har fundet paa for at have noget at udsætte paa dette Ting.

Opstillingen af Rigtingskandidater vil derfor ikke i Princippet adskille sig fra den Maade, hvorpaa Opstillingen til Folketinget nu foregaar. Jeg kunde jo tænke mig, at det ærede Venstreparti har sørgelige Erfaringer fra dette Partis Maade at vælge Suppleringskandidater paa. Jeg har jo hørt en Fugl synge om, at man ikke inden for Partiet Venstre var tilfreds f. Eks. med den Maade, de landstingsvalgte Venstremænd sidst blev valgt paa; dette skete i en meget snæver Kreds. Men fordi Venstrepartiet begaar en saadan Fejl, behøver vi jo ikke at gøre det i de andre Partier. Det bliver til syvende og sidst hvert Partis egen Sag at give sine Vælgere den størst mulige Indflydelse paa denne Listes Affattelse, og naar det i Forslaget hedder, at Listerne skal være offentliggjort i god Tid inden Valget, vil disse Lister jo være udsat for en stærk Kritik, dersom der er noget at kritisere. Jeg tror derfor ikke, der er det mindste Hold i Venstres Kritik af dette Forslag.

Naar det ærede Medlem Hr. Krag netop har peget paa det gavnlige i at faa saadanne Kræfter ind i Lovgivningsarbejdet, som ikke kommer der, om jeg saa maa sige, paa normal Vis; burde det ærede Medlem, der jo dog ogsaa har været Medlem af Kommissionen og ogsaa har været Medlem af Udvalget, have sagt, at det maatte hellere ske paa den og den Maade, saa kunde vi have forhandlet om det. En saadan gold Kritik er jo ikke meget værd.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen udtalte sig saa om § 70, § 68 i Venstres Forslag, Kirkeparagraffen, og udtalte, at den Udformning, han og hans Parti havde givet denne Paragraf, betyder et helt anderledes fast og sikkert Grundlag, medens Flertallets Udformning af Paragraffen kun betyder, hvad der er gældende Praksis. Ja, det sidste er rigtigt, men hvad vil da Venstre ud over gældende Praksis? Det vil jeg gerne bede det ærede Medlem oplyse dette høje Ting om. Naar det ærede Medlem kritiserer Kirkeparagraffen, saaledes som den nu er udformet, saa er han ikke enig med sin tidligere Ministerkollega, Biskop Bruun-Rasmussen, Aarhus, der har udftrykt sig i følgende Vendinger:

„Jeg hilser det kirkepolitiske Forlig i Grundlovsforslaget med stor Tilfredshed. Jeg har gennem mange, mange Aar ikke lagt Skjul paa, at jeg ikke kunde ønske en Kirkeforfatning opbygget paa Menighedsraadens Grund, og at jeg i Stedet for en saadan vilde foretrække at beholde den hidtil gældende Ordning gennem Rigsdagens og Ministeriets Styrelse af Folkekirken Forhold.“

Det ærede Medlems Meningsfælle og tidligere Ministerkollega er altsaa ganske klar over, at dette Forslag i Flertalspartiernes Affattelse er særdeles tilfredsstillende.

Dernæst udtalte det ærede Medlem Hr. Brorsen sig meget indgaaende om Forhøjelsen af Rigsdagens Medlemsantal fra 205 til 210, og han vilde forfærdelig gerne have at vide, hvordan dette var gaaet til. Han havde i sin livlige Fantasi allerede dannet sig et Billede deraf. Han skildrede, hvordan Det radikale Venstre for en Gangs Skyld slog i Bordet; det var en meget dramatisk og malende Skildring. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har saadanne Forestillinger om Samarbejde mellem to Partier; fra dengang det ærede Medlem havde Samarbejdet. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at saadan gaar Samarbejdet ikke mellem de to Partier, der arbejder sammen her, og naar det ærede Medlem vil fremstille Sagen saadan, at denne Ændring var noget, der skete pludselig, ja, saa kan jeg sige, at den har i hvert Fald været forberedt i adskillig Tid; det ærede Medlem kan ikke være uvidende om, at det ærede Medlem Hr. Nøhr under første Behandling af Vallovsforslaget netop pegede paa det ønskelige i at faa en fyldig Rigsdagsrepræsentation, og jeg kan godt sige, at vi inden for vort Parti mange Gange og paa mange Maader har udtalt os for dette ud fra den Betragtning, at vi ønsker en fyldig Repræsentation for de forskellige Egne og de forskellige Interesser, fordi et virkeligt Folkestyre kræver en Rigsdag, der er et alsidigt Udtryk for Befolkningen, fordi Arbejdet paa Rigsdagen paa Grund af Udviklingen fører med sig, at Rigsdagens Medlemmer skal beskæftige sig med mange, mange flere Forhold, end man skulde blot for 20 Aar siden.

Saadan er Verden engang, og denne Udvikling kræver, at vor lovgivende Forsamling skal bestaa af et større Antal Medlemmer. Naar vi nu ved Arbejdets Deling alligevel naar saa vidt, at vi kan nøjes med 15 færre, end vi mente at kunne, da vi sammen med Venstre skrev Grundloven af 1920, da dog Befolkningstallet var en halv Million mindre, end det er nu,